

FERENCZI TIHAMÉR ÜZENETEI

Egy csokor vers¹: minden soruk virágok illatával, erdők-mezők színeivel ékes. A költemények olvasásakor a látássérült alkotóval együtt hajolunk közelebb a fűszálakhoz, vele hallgatjuk a madárdalt, vele örülünk az élet apró örömeinek, az arcunkat simogató napsugárnak. Merthogy a költő beenged bennünket a maga világába: szikár verseiben elmondja, milyen az élet takaréklángon, de arra is megtanít, hogy a békesség, a csend állandó társunk lehet: *Virágok / mihaszna zajától / magányomba / vissza-hullva / megváltás / örülni szorongva / a csend szavának / újra s újra, s hogy az Idő / végtelen térbe / terebélyesedő / remény.*

A versek tömörségükkel fogják meg az értő olvasót: Ferenczi Tihamér távirati stílusban fogalmaz olyan életekről és halálokról, amelyekről a hétköznapiokon, amikor két végéről égetjük a gyertyát, nemigen veszünk tudomást. Pedig *Elfogynak* című versének részlete akár reveláció is lehetne: *A jelent элем / csodálkozva: / milyen egyszerű az élet.*

A költő üzenetei elgondolkodtatók, napokig hordozzuk őket, merthogy lelkünknek szólnak. Jobbá válunk tőlük.

Füzesi Magda

FERENCZI TIHAMÉR

MAGÁNYAIM

*Igen, az valóban magány,
mikor egy szál sápadt körte
sárga fény-árnyat terít
csendben arcomra, fűgönyre.*

*Igen, az valóban magány,
ha az idő ablakában
perc-halak cikkannak el
röntgen-kékekben, álrühásan.*

¹ 80 éves vidékünk legidősebb költője, Ferenczi Tihamér (Badaló, 1941. november 24.). Ebből az alkalomból készült válogatás a költő életművéből, amely Üzenet címmel jelent meg a KMMI-füzetek sorozatában a Kárpátaljai Magyar Művelődési Intézet gondozásában 2020-ban (<https://kmmi.org.ua/> konyvtar/kmmi-fuzetek/reszletes/uzenet).

*Igen, az valóban magány,
mikor úton hazafelé
látom: a nyugati égalj
kocsonyásodó zöld zselé.*

*Igen, az valóban magány,
ha a faluban van dolgom,
s szél-lebbentette harangszó
vállamra száll, mint a korom.*

BEREGSZÁSZ

(Finta Évának)

*„olyan ez a város
sáfáros lázáros
olyan ez a város
pórias vásáros
olyan ez a város
kufáros kalmáros
mint Jónást a cethal
vigyázz elkap felfal
ha jössz máris távozz
tékozlót elátkoz”*

SEMMI JEL

*Semmi versre utaló jelet nem
küldött ma még a lélek mélye,
mit arcom kölapjára vésne
a gyémánt-élű idő.*

*Járok itt, lépteimet mérve,
mint elítélt a cellában,
faltól falig, szabadság ennyi,
– eső-rács állja utamat*

*Semmi jel, dúlt-idegű szél
cincál szőlőlevelet,
talán a nyár rejtette titkát
e sárga pergamenekbe?*

*Semmi jel, rácsos eső az
ablak négyszögén, én-függöny,
egyhangú ég lesi ugyanolyan
színű tócsában magát.*

*A lélek mit nem hozhat fel,
a jeltelen, a hallgatag,
ha rab, mint én, idő-fogoly,
s eső-rácstól tévelyül a hit.*

ÖREGSZEM

*Sejtelmem, titkon
Őzidő iramlík,
Szalma-hajamra
Hamut nyilazik*

*Lázadni bizony
Lehetetlenség,
Betyáros fejfel
Kinek kellenék*

*Szürkülök lassan
Illek anyámhoz,
Mint fehér nyírfa
Az orosz tájhoz.*

ELFOGYNÁK

*Nem siratom
semmilyen emlékem.
A jelent élem
csodálkozva:
milyen egyszerű az élet.*

*Csak az fáj,
hogy a napok elfogynak
észrevétlen,
mint mezőinkről
a tűz-pipacsok.*

ÜZENET

*ha meghalok is
el nem hallgattam
némaságomba
nem kívültem bele.*

*Minden jószág mit kaptam
mint kagylóban a tenger*

szívemben visszamorajlik